

ת"פ 28018/12/14 - תביעות צפת נגד חביב רביב דיין

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 28018-12-14 תביעות צפת נ' דיין
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

חביב רביב דיין

הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום ורקע

1. ביום 14/12/14, הוגש נגד הנאשם כתב אישום שייחס לו עבירת **הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו** - לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירת **התנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק.

על פי המיוחס לו בכתב האישום, הגיע הנאשם ביום 19/3/14 לתחנת המשטרה בקריית שמונה, פנה לשוטרת מיכל וצעק לעברה "מה עשית עם התלונה שלי, למה לא העברת אותה לקצין", השוטרת בתגובה ביקשה שלא יצעק עליה ושיירגע.

משהוסבר לנאשם כי מדובר בסכסוך אזרחי עסקי, החל הנאשם לצעוק ויצא לכיוון חצר התחנה וצעק לעבר הקצין שושני "אתה עכבר וליצן".

בהמשך, משהודיע הקצין שושני לנאשם כי הוא מעוכב וביקש ממנו להתלוות אליו, סירב הנאשם לעשות כן והחל לצעוק ולקלל.

עוד על פי כתב האישום, הקצין שושני, ביקש בשנית מהנאשם להתלוות אליו, אך הוא סירב, או אז הודיע לו הקצין על מעצרו. הנאשם המשיך לצעוק ולגדף גם לאחר שהובל למשרד החקירות.

2. למען שלמות התמונה, אציין בקצרה כי בטרם טופל התיק בידי מותב זה, התקיימו הליכים בפניו של

כב' סגן הנשיא, השופט מרגלית, שבפניו הוצג הסדר טיעון בין הצדדים, וכתב האישום תוקן. הסדר הטיעון בוטל לבסוף, והתיק הועבר לשמיעה בפני, על פי כתב האישום המקורי, שעיקריו פורטו לעיל.

3. ביום 3/5/16 כפר הנאשם באופן גורף בכל המיוחס לו בכתב האישום, והעלה טענת זוטא באשר לנסיבות גביית גרסתו בחקירת המשטרה.

נטען כי הודאתו החלקית במשטרה נמסרה על ידי הנאשם, לאחר שהותקף על ידי קצין החקירות שושני, ולאחר שהופעלה נגדו אלימות קשה, דבר שהשפיע על רצונו החופשי. הנאשם ביקש לפסול את הודאתו החלקית במשטרה. קבעתי באותו מועד, כי הטענה לגבי פסילת גרסת הנאשם תתברר עם יתר הסוגיות.

יריעת המחלוקת התפרסה איפוא על כלל תיאור ההתנהגות שבכתב האישום, אשר הנאשם הכחישה.

4. אציין כי גרסת הנאשם הורחבה בהמשך, כשהעיד להגנתו, ואפרט כבר כעת את עיקרי טענותיו, אם כי אציין כבר עתה כי חלק ניכר מטענות אלה הושמע לראשונה במהלך פרשת ההגנה, לאחר שכל עדי התביעה העידו, וזאת מבלי שחלק מהדברים הוצגו בפני עדי התביעה לקבלת גרסתם, ומבלי שהדברים הוזכרו בתיק החקירה כולו.

בין היתר, והדברים עוד יובאו בהרחבה, טען הנאשם כי כשהגיע לתחנה, נעשה הדבר בהוראתו של רכז מודיעין בשם יוסי מזרחי, אשר הבטיח לו בשיחת טלפון מוקדמת מאותו יום, לסייע לו לקבל בחזרה את רכבו, שהוחזק בידי אדם בעל רקע עברייני בשם אבי ביטון.

לדבריו, אותו מזרחי הורה לו לשוחח עם הקצין שושני, והוא, הנאשם, אמר לשושני, כמו גם לשוטרת מיכל, כי מזרחי שלח אותו (עמ' 27-28). הנאשם מסר שהקצין שושני "דיבר עמו בסגנון עברייני" אמר לו שהוא "לא עובד אצלו" ואף אמר לו "לא מעניין אותי האוטו שלך".

בתגובה, השמיע הנאשם, לדבריו, באזני שושני את הטענה כי איננו מטפל בתלונתו מתוך פחד מפני אותו ביטון, שהנו עברייני, המחזיק ברכב המריבה, ואף שאל אותו "אתה פחדן?" (עמ' 28 ש' 19). לדברי הנאשם, הוא הוכנס לחדר שבו היו שושני, והשוטרים בן חמו וקאבלן, שם הכה אותו שושני באגרופים ובסטירות, ואף איים עליו כי "יעלים אותו בצלמון" (עמ' 29 ש' 8).

הנאשם טען כי במעמד אותו עיכוב, **אמו התקשרה לעורך דין פלילי**, שדיבר עם שושני בטלפון ואמר שהוא "יסבך את שושני עם הדרגות" וכי אותה שיחה שקיבל מעורך הדין הייתה העניין שהביא להסלמת התנהגותו של הקצין. לבסוף, אמר שושני לנאשם, לטענתו (עמ' 29 ש' 16) כי אם הוא יחתום שקיבל טיפול טוב בחקירתו, ויתנצל, אז יימנע שושני מלסבך אותו.

לאחר דברים אלה, הוביל שושני את הנאשם, לדבריו, אל החוקר גבי אלמלם, ושם הכתיב בשמו דברי התנצלות והודאה, אשר הנאשם כלל לא השמיע. הנאשם טען שבסיטואציה שנוצרה, בה הוכה ואויים, חתם מבלי ברירה על ההודאה שבחקירה.

5. לאחר ששמעתי את עדי הצדדים, עיינתי במוצגים ובראיות, כמו גם בסיכומי הצדדים, שוכנעתי ללא ספק כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. גרסת הנאשם, כמו גם גרסת אמו שהעידה בפרשת ההגנה, לא עוררה ספק בראיות התביעה, ואף מצאתיה בלתי מהימנה. התרשמתי כי הנאשם נהג בהתלהמות ובאופן פרוץ, כתגובה לכך שלא זכה לשרות ולמענה אשר חשב שהוא זכאי לקבל, וכי במעשיו הפריע לעבודת השוטרים בניגוד לחוק. אציין כי ההתנהגות הצדיקה להשקפתי גם אישום והרשעה בעבירת העלבת עובד ציבור, ואולם עבירה זו לא יוחסה בכתב האישום, ולכן לא ארשיע בה את הנאשם. אבהיר ואנמק להלן את מסקנותי אלו.

6. במסגרת פרשת התביעה העידו מטעם המאשימה שישה אנשי משטרה, שנכחו בתחנת קריית שמונה ביום האירוע. ששת השוטרים, תיארו איש איש מזווית טיפולו באירוע את אשר אירע. העדויות כולן מצטרפות לתמונה מלאה שממנה נלמדת התנהגות פרוצה ומשולחת רסן של הנאשם בתחנת המשטרה, וכן מתוארים עלבונות שהשמיע לעבר קצין החקירות דודו שושני. יצוין כי חלק מהעדים העידו כי אינם זוכרים היטב את פרטי האירוע, שהתרחש כאמור כשלוש שנים ולפעמים יותר לפני עדותם, והסתמכו לפיכך על מזכרים ודוחות אשר מילאו בסמוך לאחר האירועים.

7. ראשית, אתייחס לעדותו של הקצין דודו שושני, אשר גרסתו לאירוע תועדה והוגשה במסגרת דו"ח הפעולה מיום האירוע ת/5. פקד שושני תיאר כי ביום האירוע ניגש אליו הנאשם, אמר ששלחו אותו לגבי רכב שבינתיים הורד מהכביש, ביקש לשוחח עמו בארבע עיניים, ודרש שהמשטרה תעמיד מחסומים לאתר רכב שמצוי בליבו של סכסוך "עתיק יומין" בינו לבין עבריו מוכר.

הקצין הודיע לנאשם כי מדובר בסכסוך אזרחי, המצוי לדעתו בבירור בבית משפט, וכי המשטרה איננה מתערבת בכגון דא. הנאשם החל לצעוק ולהתלהם בחצר התחנה, ואף צעד למשרדה של החוקרת מיכל וצעק אף שם. הקצין שושני, והשוטר בן חמו שהיה במקום הרגיעו את הנאשם. הנאשם יצא, מלווה בבן חמו, ממשרדה של החוקרת מיכל, וכשהיה כשבעה מ' מהקצין שושני, צעק לעברו: "**שושני, אתה עכבר וליצן**". הנאשם סירב להתלוות לקצין למשרדו, ולכן הובהר לו שסירובו, וסיכול העיכוב על ידו, עלולים להביא למעצרו. בשלב זה אמו של הנאשם, שנכחה במקום, החלה אף היא לצעוק. בהמשך נלקח הנאשם לחדרו של שושני, על ידי השוטר בן חמו, ושם נרגע, ישב על כסא, נכבל באזיקים, ורק אחרי זמן מה התנצל ואמר שהיה בסערת רגשות. צוין בדוח כי הנאשם לא נקט בכל אלימות פיזית, וכי גם כלפיו לא הופעל כל כוח, מלבד אזיקתו באזיקי ידיים.

8. מצאתי את עדותו של הקצין שושני מהימנה, ואת התנהגותו סבירה ומקצועית. ראשית, לא ראיתי פגם, על פניו, בהחלטתו של שושני שלא לחקור את תלונת הנאשם לגבי עניין הרכב. מצאתי שאותה החלטה לא הייתה החלטה שרירותית, והיא נומקה בכך שהקצין סבר שמדובר בעניין שטיבו איננו פלילי, ולכן לא מתאים לחקירה משטרתית. אין צורך לומר, שגם אם קיבל הקצין החלטה שגויה, אין בכך הצדקה להתלהמות והתפרעות מצד הנאשם, וקיימות דרכים שבדין, העומדות בפני אזרח, לתקוף ולשנות החלטות המתקבלות לגביו על ידי רשות.

התרשמתי כי שושני תיאר נכונה את כעסו של הנאשם, כששמע את החלטת הקצין, וכי כעס זה הוא שהביא

להתנהגות הבוטה הגסה והמתלהמת.

בחקירתו הנגדית, הטיחה ב"כ הנאשם בפני הקצין שושני את הטענה לפיה איים "לתפור לנאשם תיק סמים", ואף הלאה בו ב"סטירה או שתיים" (עמ' 24 ש' 31), והקצין שלל את הטענה מכל וכל, באופן מעורר אמון.

בצדק טען שושני, כי הדברים לא הושמעו מעולם עד למעמד העדות, שלוש שנים אחרי האירוע, ולא הופנו לבירור במח"ש, שאילו היו מופנים, אזי היה הקצין מגיב עליהם.

יצוין כי טענתו של הנאשם, לפיה עורך דין מטעמו דיבר עם שושני תוך כדי חקירה, לא הושמעה בפני שושני כלל בחקירתו, ולא הוצגה לתגובתו.

יש לזכור, כפי שצוין לעיל, שהנאשם, בגרסתו בבית המשפט בעדותו, טען שאותה שיחה מעורך הדין, הייתה משמעותית, שכן היא הניעה את הקצין להפעיל על הנאשם לחץ להודות ולהתנצל, ואף להכתיב בשמו הודאה.

העובדה שאותו עניין לא הובא כלל בפני שושני לתגובה, פוגעת קשות באמינות הטענה, ועולה ספק ממשי בגרסתו של הנאשם בנקודה זו.

עניין נוסף שלא הוזכר כלל בפני שושני, היה הטענה שהשוטר יוסי מזרחי שלח את הנאשם ישירות לשושני על מנת שיטפל בו. מדובר בטענה מרכזית, שכן לדברי הנאשם איש משטרה הבטיח לו טיפול, ושושני איכזב ולא מילא את ההבטחה המשטרית, והנה, הטענה לא הוצגה בפני שושני כלל, ושמו של מזרחי לא הוזכר.

כידוע - להימנעות מהצגת שאלה או טענה רלוונטית בחקירה הנגדית יש משמעות ראייתית מכרעת. מי שנמנע מהצגת טענה - נתפס כמי שמוותר על טענתו. ראה לעניין זה את דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 9141/10, סטואר נ' מ"י: "צוין הכלל, כי הימנעות מרצון מחקירת עד, תוך מודעות לתוצאה וללא הסבר סביר, מצביעה על השלמה עם הגרסה", וראה גם את דבריו של י. קדמי, על הראיות, חלק רביעי, עמ' 1949, תש"ע - (2009)

העובדה כי טענות מרכזיות וחשובות לא הוזכרו כלל בחקירה, בפרשת התביעה, ובחקירתם הנגדית של העדים, והושמעו לראשונה בגרסת הנאשם במשפטו, פוגעת מאוד במהימנותן של טענות אלה.

מצאתי את עדותו של שושני מהימנה ואיתנה.

9. נתתי לדעתי לטענות שנטענו בסיכומי ההגנה לגבי עדותו של שוני, ולא מצאתי בטענות אלה משום חולשה או דופי ממשי. כך לדוגמא, לא ראיתי כי הופעלה שלא כדין סמכות העיכוב. שוכנעתי כי הנאשם התלהם, ופנה לקצין בשמות התואר "עכבר" ו"ליצן", וכי התפרץ בצעקות לחדרה של החוקרת מיכל. סבורני כי סמכות העיכוב לחקירה קמה לנוכח ההתנהגות. בנוסף

לא ראיתי סתירות מהותיות, החורגות ממגבלות הזכרון האנושי בעדותו של שושני. בנוסף, לא מצאתי בעייתיות בלוח הזמנים, על אף הטענה בעניין זה. נטען שהנאשם הוחזק במשטרה זמן רב, וכי עובדה זו מצביעה על כך שהוכה ואויים על ידי שושני. עוד נטען כי יש פגם בכך שהקצין העביר את הנאשם למשרדו, במקום לקחתו

ישירות לחקירה אצל החוקר שחקר אותו (גבי אלמלם). לא מצאתי בעייתיות בעניין זה, ואני מקבלת את ההסבר של הקצין, לפיו עיכוב כרוך במילוי טפסים, והבאת המעוכב למשרדו של הקצין טרם חקירה מתבקשת והגיונית, ולא מצביעה על כוונה שלילית מצד הקצין.

כפי שיובהר - עדותו של שושני נתמכת בעדויותיהם של יתר השוטרים, ובסימני אמת, ואני מקבלת את גרסתו.

10. השוטרת סיגל נפתלוביץ, ששירתה בתחנה בתור רכזת מודיעין, והעידה כי היא מכירה את הנאשם ואת אמו, תיארה, במזכר שערכה ביום האירוע (ת/1) כי הנאשם הגיע לתחנה, דרש טיפול בעניין רכב שמסר לאחר, והופנה ע"י קצין החקירות (שושני) למשרדה של השוטרת מיכל. נפתלוביץ העידה כי **שמעה מחדרה של מיכל צעקות רמות**, עד שהקצין דודו ביקש ממנו לצאת. עוד צויין, כי כשהסביר הקצין לנאשם שהמשטרה לא תטפל בעניינו, כי מדובר בעניין אזרחי, לא קבל זאת הנאשם, **הוא ואמו צעקו** והוא פנה לקצין וכינה אותו **"עכבר ומילים דומות"**. בשלב זה, הודיע הקצין שושני לנאשם על עיכובו לחקירה בגין העלבת עובד ציבור, **והנאשם סירב וצעק שהוא מסרב להתלוות**, תוך שאמו צועקת אף היא. השוטר שלומי בן חמו ליווה את הנאשם, אך **הוא המשיך לצעוק ולקלל** ונרגע רק אחרי שהקצין שושני הודיע לו שאם כך, ייאלץ לעצור אותו, ורק אז נרגע.

העדה נפתלוביץ ציינה במזכרה כי היא שהתה במשרד החקירות בעת קרות האירוע, והבהירה בעדותה שהמרחק בין הנקודה בה עמדה, לבין האירוע שראתה היה כמו **"מהיכן שאני עומדת לדלת האולם"** (עמ' 19 ש' 10) - מרחק המתקרב באומדן גס לעשרה מטרים ואולי יותר.

מצאתי את עדותה של רס"ב נפתלוביץ אמינה, וללא דופי. סיכומי הנאשם הפנו לכך שהעדה לא לא הוזכרה בדוחות השוטרים האחרים כמי שנכחה במקום, ואולם לא מצאתי בכך משקל, וודאי לא ספק לגבי עצם נוכחותה של העדה במקום, כפי שהעידה. העדה הייתה במרחק מה מהאירוע, ולא נטלה בו חלק פעיל, ובכל מקרה האירוע התרחש בתחנת משטרה ביום עבודה, שבו מן הסתם נכחו במקום שוטרים ואחרים. לפיכך אין כל משקל לעובדה ששמה של נפתלוביץ לא צויין על ידי עמיתה בדוחות שמלאו.

11. החוקרת רס"מ מיכל כץ, שהייתה בעת האירוע במעבר לתפקיד רכזת חקירות, נפגשה עם הנאשם כשזה התפרץ למשרדה בשעה 15.30 (כך תיאורה במזכר ת/2 מיום האירוע), **והטיח בה בצעקות: "מה עם התלונה שלי, למה לא העברת אותה לקצין"** רס"מ מיכל הבהירה במזכרה, כי טענותיו של הנאשם הושמעו בהמשך לתלונה שהגיש זמן מה קודם, על כך שמסר את רכבו לחבר מאור עקיבא, וכי אותו חבר מסרב להחזיר לו את הרכב. **הנאשם ואמו צעקו שהם דורשים שהמשטרה תלך ותשיב את הרכב לידי הנאשם**. החוקרת לא שללה שנחשפה בהמשך להתנהגות נוספת של הנאשם, ואולם לא זכרה זאת בשל חלוף הזמן, והבהירה שרשמה מזכר רק על מה שהתרחש מולה בתוך חדרה (עמ' 23 ש' 11).

עדותה של החוקרת מיכל נמצאה על ידי אמינה, עניינית ונקודתית, והיה בה לבסס חלק מההתנהגות המיוחסת לנאשם, והמהווה התפרעות בתחנת המשטרה בניגוד לחוק.

11. החוקר בדימוס, רס"ב גבי אלמלם, היה החוקר שגבה ביום האירוע את הודעת הנאשם, שהוגשה כאמור, תוך הסתייגות לגבי קבילותה, וסומנה ת/3. לעדותו של עד זה יש, איפוא, משקל מרכזי בהכרעה לגבי "משפט הזוטא", והטענה כי הנאשם הודה בחשדות המיוחסים לו שלא מרצון חופשי ולאחר ששושני הפעיל עליו כוח. באותה הודעה, נחקר הנאשם בחשד להפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. מיד אחרי שהוזהר, נרשם מפיו של הנאשם כי הוא מצטער על התנהגותו ועל הדברים שהשמיע לשושני. לשאלת החוקר מה הוא אותו תוכן שאמר ושלגביו הוא מצטער, השיב הנאשם: **"אמרתי לו עכבר קטן ופחדן, ואני מצטער על זה ומתנצל"** (ת/3 ש' 4). בהמשך התנצל הנאשם על הסרוב לעיכוב ונרשם מפיו שמדובר באי הבנה, וגם לגבי הצעקות בחדרה של מיכל, הביע הנאשם צער, והסביר כי היה נסער, כי הוא מבקש סיוע מהמשטרה להחזיר לו את רכבו, וכי ראה את הרכב באותו יום בקריית שמונה, ומכאן נולדה הדחיפות באותו יום דווקא, לקבל סיוע.

החוקר אלמלם שלל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה שושני נכח בחדר בעת החקירה, וכי היה זה הקצין שושני שהכתיב את דברי הנאשם (עמ' 28 ש' 20, וכן עמ' 27 ש' 22).

גם עדותו של חוקר זה, נמצאה על ידי מהיימנה, ואני שוללת את האפשרות כי הוא לקח חלק בכפיית גרסה, עד כדי הכתבה ממש, על ידי שושני כפי שהנאשם טען. בניגוד לנטען בסיכומי ב"כ הנאשם, לא מצאתי בעייתיות מיוחדת בלוח הזמנים ביום האירוע. חקירתו של הנאשם על ידי אלמלם החלה, על פי המצוין בטופס, בשעה 16.44, בעוד שלמשרדה של החוקרת מיכל נכנס הנאשם בתחילת האירוע בשעה 15.30. התגלגלות העניינים, במהלכה הסלימה התנהגותו של הנאשם, הוא עוכב, נלקח למשרדו של שושני למלא טפסים (על כך בהמשך) ולבסוף הובא לחקירה אצל אלמלם - הנה התרחשות ממושכת למדי, ואיני סבורה שמדובר בפרק זמן בלתי הגיוני אשר בהכרח מצביע, כפי שנטען בסיכומי ההגנה, כי הנאשם הוכה או כי הופעלו עליו לחצים. בנוסף, לא מצאתי תימה מיוחדת בכך שאלמלם לא העיד או ולא דיווח על התנהגות חריגה של הנאשם, ויתכן שלא היה עד כלל לאותה התנהגות.

יצוין כי מדברי הנאשם עלה כי באותו יום ממש חגג אותו חוקר אלמלם את יום הולדתו בתחנה, כך שיתכן ולא עסק בעבודה שוטפת כמו חבריו, ולא היה נוכח בחצר התחנה בעת שהנאשם התפרע שם. מעבר לכך, עולה במפורש מעדותו של הנאשם, כי משרדו של אלמלם נמצא "למעלה" קרי בקומה השנייה (עמ' 30 ש' 2, שם מציין הנאשם כי אחרי החקירה אצל אלמלם הם ירדו למטה), ואילו האירוע התרחש בחצר התחנה. בנסיבות אלה אין פלא שאלמלם לא היה מעורב באירועים.

עוד יצוין, וזאת כבסיס לעניין שיידון בהמשך, כי מעדותו של אלמלם עולה בבירור **שאמו של הנאשם, גב' גילה אסולין, לא נכחה כלל בחדר החקירות בעת שאלמלם חקר את הנאשם**, ומכל מקום, ב"כ הנאשם לא שאלה עד זה לגבי האם או נוכחותה בחדר.

12. עדויותיהם של השוטרים שלומי בן חמו ויוסף קבלאן לוו במזכרים אשר כל אחד מהשוטרים ערך לגבי יום האירוע. בשני המסמכים (בן חמו - ת/4, קבלאן - ת/6) תיארו השוטרים התנהגות מתלהמת וצעקנית של הנאשם ושל אמו, כתגובה לאי היענות מצד שושני לדרישותיהם. בשני המזכרים תועדו העלבונות שהטיח הנאשם כלפי שושני, בהם האשים הנאשם את הקצין כי הוא מפחד מאותו אדם המחזיק ברכבו,

ולכן לא מטפל בעניינו על פי רצונו, וכינה אותו "עכבר" ו"ליצן".

תועדו קללות וגידופים מצד הנאשם, באופן המהווה עבירת הפרעות והפרעה לשוטר, שכן ההתנהגות נמשכה, על פי גרסאות השוטרים, גם לאחר שהקצין ביקש לעכב את הנאשם.

חקירתם הנגדית של השוטרים קבלאן ובן חמו לא פגעה במהימנותה או במשקלה של כל אחת מגרסאותיהם. על אף הזמן שחלף מאז האירוע, שהחליש את מידת זיכרון הפרטים, התרשמתי כי כל אחד משני השוטרים תיאר באופן אמין וחף מהגזמות את אשר התרחש.

כך לדוגמא, מצאתי את תיאורו של בן חמו לגבי האירוע משכנע, כשתיאר את התיאור הבא:

"היתה כל ההמולה בכניסה למשרד, זה היה מול העיניים שלי בפלדלת. אני הגעתי כשהתחילו צעקות וקללות, ואז רביב יצא החוצה, היו קללות והיתה מהומה, שושני ביקש לעכב אותו, קצין החקירות, אני ביקשתי לעכב אותו ואז הוא התנגד ועצרתי אותו על פי הנחיה של קצין החקירות". (עמ' 30 ש' 8).

ובהמשך:

"... אני אגיד לך את האמת, אם יבוא עכשיו חשוד לתחנה ויגיד לי 'עכבר שפן', אני גם אעכב אותו לחקירה". (עמ' 33, ש' 2)

נתתי אמון מלא בגרסתם של השוטרים בן חמו וקבלאן.

13. צירופן של עדויות ששת השוטרים זו לזו, וגרסאותיהם, שתועדו בדו"חות פעולה ומזכרים ונתמכו בעדויות, מבססות היטב ומעל לכל ספק סביר את גרסת כתב האישום. נתתי, כפי שצויין לעיל לגבי כל עד ועד, אמון בגרסאותיהם של אנשי המשטרה, ומצאתי כי הנאשם התלהם, התפרע, התנגד לעיכוב והטיח עלבונות בקצין משטרה. התיאור לגבי ההתנהגות מבוסס היטב על הנסיבות, שכן ברור שההתנהגות המתלהמת והפלילית, לא באה יש מאין, אלא כתגובה לתחושות טרוניה וקיפוח של הנאשם, שדרישותיו לטיפול משטרתי מידי, לא נענו. מצאתי לפיכך, כי המאשימה הוכיחה את הנטען בכתב האישום.

14. גרסתו של הנאשם, אשר נפרשה בעדותו, כשלה מלהטיל ספק במידת ההוכחה. יתרה מכך, מצאתי את גרסת הנאשם כבלתי אמינה, וראיתי בה תמיכה בראיות להוכחת המיוחס לו. כזכור, טען הנאשם "טענות זוטא", בהן ביקש לפסול את ההודעה שנגבתה ממנו, בה הודה והתנצל על התנהגותו. אני דוחה טענות אלה, ומוצאת, בניגוד לטענת הנאשם, כי בעת שנחקר על ידי החוקר אלמלם, הנאשם אכן הודה ו התנצל כפי שרשם החוקר, וכי לא היה זה שושני שהכתיב את הדברים. אני נותנת איפוא משקל מלא להודאת הנאשם, ששוכנעתי כי ניתנה מרצון חופשי, ומבססת גם עליה את הרשעתו.

15. עדותו של הנאשם בפני גילתה שגם במעמד העדות, מעל שלוש שנים אחרי יום האירוע, מחזיק הנאשם בכעסים וטענות לגבי הטיפול המשטרתי באותה תלונה, שאת בירורה דרש. הנאשם שטח בהרחבה יחסית את נסיבות הסכסוך ששרר בינו לבין אותו אבי ביטון, שהחזיק לדבריו את רכבו. הנאשם בעדותו הודה למעשה במפורש, שהטיח בשושני טענות שהוא לא מטפל בתלונה, כי הוא מפחד מאותו עבריין ביטון:

"כשהוא סירב לבדוק את העניין, אז אמרתי לו 'אתה מפחד ממנו כי הוא עבריין' (עמ' 28 ש' 17).

ובהמשך:

"אז הוא הסתובב אלי ושאל אותי 'מה אמרת?' שאלתי אותו: 'אתה פחדן?' (ש' 19).

מדובר לפיכך בהודאה חלקית במיוחס לנאשם, אשר הושמעה בית המשפט.

אני סבורה כי גם אילו התנהגותו של הנאשם היתה מסתכמת בהטחת המילה "פחדן" כלפי הקצין, הרי שהיה בהתנהגות זו מן הפסול. ואולם, שוכנעתי כאמור, כי לא בכך הסתכמו מעשי הנאשם, וכי הם לוו בהתלהמות.

מצאתי שהנאשם לא היה כנה כשתיאר את התנהגותו כמתונה בהרבה מזו שהיתה בפועל.

כך לדוגמא, הנאשם שלל שבנוסף למילה "פחדן", אמר גם את המילים "עכבר" ו"ליצן", שהוזכרו בעדויות חלק ניכר מהשוטרים (ראה עמ' 37 ש' 10 ואילך).

מצאתי כי ניכר שהנאשם היה כעוס מאוד, וכי גם אמו כמוהו, הגיבו בצעקנות והתלהמות.

16. הנאשם, בחקירתו הנגדית, הותיר רושם לא חיובי, וניתן היה להתרשם מנימתו המתלהמת ונטייתו לכעס, גם מתוך אופן בו השיב לשאלות התובע.

כך לדוגמא, בלטה נטייתו לענות שלא לעניין על השאלות שנשאל, כשהוא עונה בשאלות לשאלות במקום לתת תשובה עניינית (ראה לדוגמא עמ' 31 ש' 19, שם הביאה תשובתו הנפתלת של הנאשם להערת בית המשפט שהורתה לו לענות לעניין.)

17. לא מצאתי אמון בגרסתו של הנאשם באשר לכך שלא הביא את גרסתו מעולם לבירור במח"ש. הדעת נותנת שאילו אכן נהג בו הקצין שושני באלימות, הרי שהיה מברר את העניין (ראה לעניין זה את האמור בעמ' 35 ש' 10 ואילך). גם בעניין זה ענה הנאשם לשאלות בקוצר רוח, בכעס והתלהמות. לדוגמא כך:

"ש. למה לא פנית למח"ש אם הותקפת?"

ת. אני אציין את זה בפעם העשירית או אני לא יודע כמה. שושני איים עלי לסבך אותי, זה אדם

עם כוח בתחנת קרית שמונה, וכוח לסבך אותי אם הוא רוצה. אני לא רוצה שירדפו אותי, בגלל זה ברחתי מהעיר הזאת לתל אביב, והיום אני סטודנט".

18. הנאשם נכשל מלהסביר מדוע לא עלה עד אותו שלב עניין חשוב ומרכזי, והוא השיחה שהתקבלה לטענתו מטעם עורך דין פלילי. בנוסף, לא הסביר באופן הגיוני מדוע לא עלה עניין נוסף, והוא עניינו של אותו שוטר יוסי מזרחי, אשר לטענת הנאשם שלח אותו בבוקר יום האירוע ישירות לשושני על מנת שיטפל בו. כשנשאל על ידי בית המשפט אם סיפר על עניין יוסי מזרחי לסניגורית המטפלת בעניינו, השיב שאינו זוכר (עמ' 32 ש' 17).

מצאתי בעניין זה פגם נוסף במהימנותו של הנאשם. יש לצפות, שמי שדובר אמת, יכלול אלמנטים מרכזיים של גרסתו בהזדמנות הראשונה הרלוונטית. אני סבורה שאילו היה מדובר בטענת אמת, ואותו מזרחי אכן היה מעורב באירועים כנטען, וגם עורך הדין שזהותו אינה ידועה, היה בתמונה כנטען, הרי שעניינים אלה היו מובאים בפני עדי התביעה לתגובה על ידי הסניגורית בחקירה הנגדית. מעבר לכך, היה מצופה שמזרחי עצמו או עורך הדין, היו מובאים כעדי הגנה. דבר מכך לא נעשה, וההימנעות פוגעת באמינות.

19. עניין נוסף ראוי לציון, הוא אזכורה של שוטר נוספת, שלא נמנתה עם עדי התביעה, וששמה רימונה ישראלי. הנאשם טען כי אותה רימונה, המכירה אותו אישית, נכחה ביום האירוע במשטרה, והיתה עדה להתנהגות משטרתית אלימה כלפיו. ואולם, הנאשם לא הזמין את השוטרת רימונה כעדה מטעמו, והדברים שהשמיע לגביה, נסתרו בחקירתו הנגדית, משהוצג בפניו מזכר של רימונה, בו תיארה, בניגוד לטענתו של הנאשם, התנהגות מתלהמת ואלימה מילולית מצדו.

20. דבר אחרון אליו אתייחס, הינו עדותה של אמו של הנאשם, הגב' גילה אסולין, והתנהגותה של עדה זו בבית המשפט.

כזכור, אמו של הנאשם נכחה עמו בתחנת המשטרה, ושמה עלה בעדויותיהם של השוטרים, כמי שצעקה, התלהמה ולבסוף גם התנצלה על מעשיה, ממש כמו בנה הנאשם. והנה, גם במהלך המשפט שבו נכחה האם כל העת על ספסל הקהל, השמיעה מטעמה קריאות ביניים וצעקות, עד שהוצאה מהאולם בהוראת בית המשפט, לאחר שהערות חוזרות לשמור על השקט, לא מולאו מצידה (עמ' 36 ש' 27).

לקראת סופו של המשפט, בחרה הסניגורית להעיד את האם מטעמה. בעדות זו העידה הגב' אסולין, כי בחקירה שנחקר בנה הנאשם על ידי אלמלם, היא, האם, **נכחה בחדר במהלך כל החקירה** וראתה איך הדברים שנרשמים מפי בנה, מוכתבים על ידי שושני. העדה אף הגדילה לעשות וטענה ששושני אמר בנוכחותה לנאשם, שלא ידבר על המכות שקיבל ממנו (עמ' 39 ש' 11), ואף אמר לה לשמור את

אירועי היום בסוד באופן הבא:

"לשאלת בית המשפט, זה הכל היה בחדר של גבי, אני הייתי שם ושושני אמר לי: 'גילה את לא היית פה, אף אחד לא יודע שאת היית פה'. שאלתי אותו מה זו החקירה פה. אמרתי למה הבן שלי לא מדבר, אז הוא אמר לי: 'גילה או שאני מטיס את הבן שלך מפה לשבוע ימים על תיק של סמים." (עמ' 39 ש' 14)

גרסתה של הגב' אסולין לא מתקבלת על הדעת, שכן עד רגע עדותה לא עלתה כלל האפשרות לפיה האם נכחה בחקירה שנחקר הנאשם על ידי אלמלם. הנאשם לא הזכיר זאת ולא טען זאת, אף אחד מהעדים, ובראשם אלמלם, לא נשאל על כך, ומעדותם עלה כי הדבר איננו אפשרי. מצאתי כי ברצונה לסייע לבנה בגרסתו, סתמה גברת אסולין את הגולל סופית, לגבי כל סיכוי להטיל ספק בגרסת המאשימה.

לא אוכל שלא להתייחס בקצרה גם לדינמיקה של התלהמות ואחר כך התנצלות, אשר תוארה ביום האירוע במשטרה מצד הנאשם, וחזרה על עצמה בבית המשפט, הפעם מצד האם. ניתן לראות כי לאחר שהוצאה מהאולם בשל התנהגות לא נאותה, בחרה גב' אסולין לפתוח את עדותה, שניתנה לאחר שהוחזרה לאולם, בהתנצלות על התנהגותה שהתרחשה זמן קצר קודם (עמ' 37 ש' 25). ההתנהגות שכנעה מעבר לנדרש כי גם ביום האירוע עברה התנהגותם של הנאשם ואמו את גבולות המותר.

21. לסיכום, מצאתי כי גרסת המאשימה הוכחה כאמור לעיל על ידי עדים ומוצגים, שפרשו התגלגלות עניינים הגיונית וטיפוסית, הנפוצה במקומותינו, במסגרתה נוטים יחידים, אשר פועלים מתוך תחושות קיפוח וטרוניה, לאלימות והתלהמות. מצאתי ללא ספק שהנאשם חרג מנורמות ההתנהגות, וכי התנהגותו היוותה התנהגות פרועה במקום ציבורי, ובהמשך גם הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כמיוחס לו.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 24 אפריל 2017, במעמד הנוכחים.